

ע"פ 8120/19 - משה יצחק וייספיש נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 8120/19 - י"ב

לפני:

כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופט ג' קרא
כבוד השופט י' אלרון

המערער:

משה יצחק וייספיש

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת המשיבה לפרסום שמו של המערער; תגובת
המערער לבקשה; תשובה המשיבה לתגובה

תאריך הישיבה:

כ"ג בתשרי התשפ"ב (29.9.2021)

בשם המערער:

עו"ד יפית וייסבוק; עו"ד גבריאלה גרפינקל
עו"ד ורד חלאוה
עו"ד דקלה טוטיאן

בשם המשיבה:

בשם נפגעת העבירה:

החלטה

השופט ג' קרא:

מונחת לפנינו בקשת המשיבה, שהוגשה לבקשת המתלוננת, לפיה נורה על פרסום שמו של המערער.

וזה בקצרה רקע הדברים.

1. המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות, בריבוי עבירות של מעשי סדום במשפחה, בעבירת ניסיון אינוס ובריבוי עבירות של מעשים מגונים, שביצע במתלוננת, קרובת משפחתו, מאז היתה בת שש ועד שמלאו לה 13.5 שנים. בשל כרנדון המערער לעונש של 6.5 שנות מאסר (תפ"ח (מחוזי י-ם) 7139-01-15 (הכרעת דין מיום 26.6.2019 וגזר דין מיום 31.10.2019).

בפסק דינו מיום 2.12.2021 דחינו את הערעור שהגיש המערער על הרשעתו בעבירות מין במשפחה ועל העונש שנגזר עליו.

2. לכל אורך ניהול ההליכים נגדו היה שמו של המערער אסור בפרסום. בנוסף, אסר בית המשפט קמא לפרסם את הכרעת דינו ואת גזר דינו, בנמקו זאת בהגנה על פרטיות המתלוננת לשם מניעת חשיפתה ולו גם בעקיפין. כן קבע בית המשפט קמא כי ככל שמי מהצדדים מבקש לפרסם את הכרעת הדין או את גזר הדין, יגיש בקשה לנוסח מתאים לפרסום תוך השמטת פרטים שיביאו לזיהוי המתלוננת, במישרין או בעקיפין.

3. לאחר מתן פסק דינו בערעור הוגשה הבקשה המונחת לפנינו כעת, בקשתה של המתלוננת כי נסיר את איסור הפרסום משמו של המערער. עוד יש לציין כי בסמוך לאחר הרשעתו ביקשה המתלוננת מבית המשפט המחוזי היתר לפרסום הכרעת הדין וגזר הדין. אולם עד היום טרם ניתנה הכרעה בבקשה, כאשר לאחרונה שבה המתלוננת ופנתה בבקשה נוספת בעניין זה לבית המשפט קמא ובקשתה תלויה ועומדת.

4. הבקשה שלפנינו נומקה בכך שאיסור הפרסום על שמו של המערער נועד למנוע את חשיפת המתלוננת וכי כעת, לאחר שנקבע כי עדותה היתה מהימנה, ברצונה של המתלוננת, שהיא כיום בגירה ואם לילדים, לזכות בהכרה מצד משפחתה המורחבת ומצד הקהילה בה היא חיה ביחס לפגיעה בה, חרף המחיר הכרוך בחשיפה מסוג זה. מעבר לכך, נטען בבקשה, פרסום שמו של המערער עשוי להפסיק את חרושת השמועות הרוחשת בקהילה, כך שהמערער – ולא היא – יצטרך מעתה לשאת בנטל הפגיעה בה וליטול אחריות על מעשיו קבל עם ועדה, ומתוך תקווה שהפרסום יביא "לזיכוי" בקרב הקהילה אליה היא משתייכת.

5. המערער, מצידו, מתנגד לפרסום שמו. את עמדתו נימק בטענה כי פרסום שמו יביא לזיהוי המתלוננת ולהחמרת הפגיעה בה בקרב הקהילה בשל הפירוט שבפסק הדין. כן טען המערער כי הפרסום כרוך בהשלכות חמורות ואף הוות אסון כלפיו, כלפי המתלוננת וכלפי בני משפחותיהם, ובהם קטינים וכי המתלוננת בבקשתה זו, על השלכותיה עליה ועל ילדיה, "אינה נוהגת באופן סביר והגיוני". המערער הדגיש כי לא בכדי הטיל בית המשפט קמא איסור פרסום גורף על הכרעת הדין וגזר הדין וכי לא היה מקום להגשת בקשה זו, כל עוד לא ניתנה החלטתו של בית המשפט המחוזי בבקשה לפרסום פסק דינו בהשמטות מסוימות, והעניין תלוי ועומד.

6. בנוסף, ולאחר שהוגשה תגובת המערער לבקשה, הגישה המתלוננת עצמה את עמדתה, באמצעות באת-כוחה, ובה עמדה על כך כי איסור הפרסום הוטל לטובתה שלה, כי לאורך שנים רבות ומייסרות המתינה להכרה בפגיעה שפגע בה המערער וזו הגיעה כאשר דחיית הערעור מהווה גושפנקא לכך שהאשם מוטל לפתחו של המערער בלבד, וכן

כי בפרסום מסוג זה קיים אפקט הרתעתי.

7. דין הבקשה להתקבל. מלכתחילה, התבקש איסור הפרסום במסגרת כתב האישום בתיק לטובת המתלוננת, על מנת למנוע את זיהויה וזה גם היה הטעם להחלטות בית המשפט קמא במסגרת הכרעת דינו וגזר דינו לאסור על פרסומם. כעת, משמונחת לפנינו בקשתה כי נורה על פרסום שמו של המשיב, אין כל סיבה שבדין שלא להיעתר לה. כפי שנקבע בע"פ 745/18 סעדון נ' מדינת ישראל (20.12.2020):

"מלכתחילה נועד איסור הפרסום להגן על פרטיותה של המתלוננת כנפגעת עבירת מין ולא של הנאשם-הפוגע, תוך חריגה מן העיקרון היסודי הכללי ולפיו הליכים משפטיים מתנהלים בפומבי. כעת, לאור בקשת המתלוננת, שאינה מעוניינת עוד באיסור הפרסום, יש להורות על פרסום שמו של המערער. בכך, יש לקוות, תזכה המתלוננת בהכרה הנחוצה לה, בעיקר מצד בני משפחתה, שיוכלו כעת לקרוא בפסק הדין ולהיווכח כיצד נהג בה המערער, ותיסלל לה הדרך לשיקום ולהחלמה".

8. ניסיונו של המערער להיתלות בהחלטת בית משפט זה בע"פ 2370/20 פלוני נ' מדינת ישראל (9.12.2021) אין לו על מה שיסמוך. באותו עניין דובר במי שהיתה עדיין קטינה בעת מתן פסק הדין בערעור, מה שאין בעניינו כאן, שעה שמאז המעשים חלפו כעשרים שנה והמתלוננת בגירה כעת. נימוקיו של המערער מדוע אין להיעתר לבקשה לא רק שאינם מעוגנים בחוק ובפסיקה, אלא שהם מקוממים במיוחד. במטרה למנוע את פרסום שמו עושה המערער שימוש בטענות מניפולטיביות ומקוממות לפיהן המתלוננת אינה נוהגת, בבקשתה לפרסום שמו, באופן סביר והגיוני. לא די בכך שבמעשיו הנלוזים, חמס המערער את שנות ילדותה של המתלוננת, הרי שכעת בנסינו להגן על שמו הוא מבקש לחמוס את המשך חייה בצל הפרשה, כפי שהיא רואה לנכון לחיותם, ובאופן המחבל בהתמודדותה עם מעשיו בה, והכל באמתלה כי הדבר נועד "לטובתה" של המתלוננת.

9. ולפני סיום יובהר. הכרעתנו זו נוגעת כל כולה לבקשתה של המתלוננת להתיר את פרסום שמו של המבקש בפסק דינו בערעור. הא ותו לא. אין בה כדי להתיר פרסום הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בעניינו בבית המשפט המחוזי או כל פרט אחר הנתון תחת איסור הפרסום שקבע בית המשפט קמא. ההכרעה באשר להיקף הפרסום של הכרעת הדין וגזר הדין, מונחת לפתחו של בית המשפט קמא, בהתאם לבקשה שהוגשה לו, וחזקה עליו כי יפעיל את שיקול דעתו בהתאם לחוק ולפסיקה ולעמדת המתלוננת.

10. אשר על כן, הבקשה מתקבלת. פסק דינו בערעורו של המערער, כמו גם החלטתנו זו, יפורסמו תחת שמו.

ניתנה היום, ח' בשבט התשפ"ב (10.1.2022).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט

